

Насреща изъ пжтя се показа човѣкъ на конь. Агата бързо заприбира вжжето. Той едвамъ успѣ да го мушне въ сѣното на каруцата и коньтъ на човѣка затрополи наблизо. Отъ тѣхното село бѣше, Чивгънъ-Гергевия синъ, Митю.

— Василе, — каза Митю, както минаваше на коня си, безъ да се спира, — какво ходишъ отъ круша на круша, да не търсишъ мѣсто да се бесишъ? — Той погледна Минка и се усмихна. После погледна пакъ крушитѣ. — Тѣ, крушитѣ се разлистиха, — каза той, — я чувай кукувицата! И чисти сж, нѣматъ гжсеници тазъ година. Ще ядемъ ний круши и ще правимъ крушеница!

Агата погледна навжсено следъ него, следъ туй му извика:

— Я слушай, бе ага! Огънъ нѣмашъ ли?

— Огънъ ли? Имамъ.

Митю спрѣ коня и забърка въ пояса си. Агата отиде при него. Минка, както си гледаше на страна, премѣсти само погледа си и даде ухо да чуе, какво си говорятъ.

— Праханъ ми дай, ага. Праханъ ми дай, азъ си имамъ огниво.

— Добре, да ти дамъ праханъ. Дай една цигара.

— Нѣмамъ цигара, ага. Азъ за друго ми трѣбва огънъ. Ще запаля огънъ, голѣмъ огънъ, трѣбва ми...